

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eisdem, Sermo LXXXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

est mirum si turbatur sacerdos, si stupet doctor, si pauescit antistes, si tacet minima, cum videt maxima: si deserit verba, cum signa cōspicit. Et ne solus Zacha-

Abac. 3. charias tenuisse videatur, audi alium Prophetam dicentem: Domine, audiui auditum tuum & timui, consideravi opera tua & expauis. Qui cum Deo loquitur expauescit? unde loquatur Angelus ignorat? & quid tenemus? Vnde sacerdos taceat, iam dicamus. Et respondens ei Angelus, dixit: Ego sum Gabriel, qui aucto ante conspectum Dei, & missus sum ad te haec loqui, & haec tibi euangelizare: & ecce eris tacens, nec poteris loqui. Quæ tacentis culpa, si imperat silētium vis iubentis? Ergo & nos tāilli qui tacuimus, quod tacuimus habetote non obliuionis fuisse, sed reporis: diuini negotij, non rationis humanæ. Ergo tristes nō simus, quia donante Deo, silentiū momenti continuato sermone pésabitur, & modicum quid tristitiae nostræ magnum vertetur in gaudium. Gratias ago Deo meo, qui mihi in amoris lucrum vertit damnum sermonis: nam quanta sit in me charitas vestra, pallor prodidit: testatus est clamor, ostenderunt lachrymæ, oratio effusa monstrauit.

De eisdem, Sermo LXXXVII.

Sicut nimio dolore, & infirmitate lōga luminibus obscuratis, nisi sensim refusa fuerit, sit inimica lux: certè cum solis sit cōdita lux oculis, solis sit oculis lux amica, per quos utique reliquo corpori vel traditur, vel negatur: ita diurno perfidiæ morbo contenebratis mentibus, nisi paulatim fuerit fidei claritas restituta, subito ipso fidei splendore magis perfidiæ crassescit caligo, longo usu aut producitur, aut obtenditur semper natura. Hinc est quod Dominus terro infidelitatis nubilo cordibus iam cæcatis, vt

tis, ut irradiaret partus virginis sacramentum, desperatae & annosæ sterilitatis antè præmisit concepium: ut qui videbat post senectutem longam arida membra reuiuiscere, & transacto curriculo iam vitæ veteranæ in primam reflorescere pubertatem, atque ipsam naturam in occiduam ætatem ad nascentis serui insignia suscitari, pudicitiae florem, pudoris titulum, castitatis insigne, virginitatis claustra manere post partum crederet, posse auctore ipso ex utero procedente seruari. Et ut præfationi nostræ ac similitudini, quam de oculis sumpsimus vistoso languore defessis: ipsa de qua loquimur modo, adsit, & astipuletur auctoritas, ac probet oculos hominum nocti male assuetos, obscuratos, promoto sensim reuocatos ad lucem: in Ioanne Dominus accendit sui luminis, & præmisit lucernam, ut degustato lumine in se iam diuini Solis iubar ipsum præferrent, ipsam deitatis caperent claritatem. Iuxta illud quod dictum est de Ioanne, Ille erat lucerna ardens & lucens: ut ille densas noctis placido lumine aperiret tenebras, ipse noctis nescium diem iam desiderantibus, ad lucem perpetem redonaret. Hinc est quod & Magos adhuc noctis incolas, & totis obstupescentes oculis, tenui ericias stella assuefacit ad lucem, & gradatim pertrahit ad ipsum fontem luminis & dierum. Et re vera fratres, congruit, quia toto ius anni metas temporum quadriga percurrit, ac nobis Domini nostri natalitia festa reuecat. & gaudia iam reducit. Nunc de Ioannis ortu, de partu sterilis iam loquamur, ut compendio credulitatis isto, ad illud ubi partus est sine partu, ubi creatur author ipse procreantis, ubi nascitur ipsa origo generantis, inter hyemales, ac nubibus & nebulis dubias luces, lucerna prævia, stell'a duce peruenire possimus.

Ioan. 5.

Mat. 2.

Luc. I.

Fuit, inquit Euangelista, sacerdos quidam nomine Zacharias, & uxor eius Elizabeth: & non erat illis filius, eo quod esset Elizabeth sterilis: & processissent ambo in diebus suis. Sterilitas senectute exaggeratur extrema: & ab spe generandi totum subducitur quicquid est corporis & naturæ: & ne vel cogitatio sobolis uilla remaneret, ad id peruentum est temporis & ætatis, quo trâsacto calore vitali mortale frigus sterilis iam viscera possidebat: ut genitor ipse cognosceret inde iam per hominem non posse nasci hominem, vnde abscesserant res humanae. Sic, sic fratres, duris hominum præcordiis credulitas afferitur, & inseritur fides: & tunc totum diuinum creditur, cum fuerit nil humanum. Sorte exiit ut incensum poneret Zacharias ingressus in templum Domini. Bene dixit, ingressus in templum, nō ingressus templum: quia ipse erat Dei familiarius templum, portans in sui pectoris puritate tota legis arcana: & apponens non tam thuris, quam puræ supplicationis incensum. Gratius nāque Deus in suo, quam in hominis opere requiescit: & nō tam libenter odoratur Arabicæ arboris guttam, quam synceri cordis & pectoris sanctitatem. Apparuit ei Angelus Domini, inquit, stans à dextris altaris incensi. Dicere suffecerat, apparuit Angelus, quid magnopere à dextris altaris? Ut esse in sanctis Angelis auditor intelligas nil sinistrum, dicēte scriptura, Vias quæ à dextris sunt, nouit dominus. Apparuit ei Angelus. Cum iam defecerat totus homo, ut antè Ioannes nasceretur ex sterili, quam Christus nasceretur ex Virgine, dictum est de Ioanne: Ecce ego mitto Angelum meum Felix, quæ ut in Deum cresceret, in sensibus sic defecit natura: felix, quæ sterilitatis donna virginea fœcunditate mutauit: felix, quæ uno concepit in partu, quicquid in toto orbe confundere deplo

Prov. 4.

Iux: a

LXX.

Mat. II.

re deplorabat : felix , quæ facta est vitalium germi-
nans mater , quæ erat antè origo miseranda morta-
lium, ad dolores pariens cum dolore , ad gemitus e-
dens cum gemitu , ad pericula producens hominem
cum periculo generatis , & in ipso ortu occasum nun-
cians per lamenta & lachrymas : semper deuorâs par-
tus suos , sciens se tatis mœroribus generare moritu-
ros . Pascebatur ergo sterilitate magis natura , ne ipsa
fœcunditate grauius desœuiret , fletus potius editura ,
quam pignora : quæ utique lachrymis , mœrore ; ge-
mitu , tanto tempore suum quærebat & interpellabat
authorem : intelligens hoc sibi accidisse per culpam ,
non esse ab authore piissimo institutum , cum crearetur .
Hinc est q̄ Dominus cōditor ipse naturæ viâ virginei
cōceptus , virginei partus , inuisibili vestigio & ignoto
calle pertrâsit , & iter humani ortus diuino gressu am-
bulat , non humano , ut nascendo ipsam naturâ à fer-
uitute mortis , cui taliter addicta fuerat , primir² libe-
raret : & fonte purgato supernâ riuulis redderet puri-
tatem . Merito Ioannes in utero exultat , qui originis suę
libertatē ante nosse , quā esse meruit , ante meruit sen-
tire , quām viuere . In hora incēsi per Angelū aperitur
sterilitas , cōceptus iubetur , promittitur partus , & inter
sacraria nativitas sacra procuratur : hinc est , quod ad-
huc in utero cū membrorum compage penè cōcepta
in Ioanne est prophetia : ante nutu Dei loquitur , quā
perueniat ad vocis officium . Verum ne dum profun-
da & mira latissimæ lectionis breuiato cupimus ser-
mone concludere , quæ maximè dicenda sunt trans-
eam : proxime , si Deo placuerit , de sequentibus dis-
seremus .

De eiusdem, Sermo LXXXVII.

SEmper debere anxium est fratres , semper triste
V 2 fœnoris